De Nieuwe Vrijmaking

NR. 8 · 29 JULI 2026 · JAARGANG 1

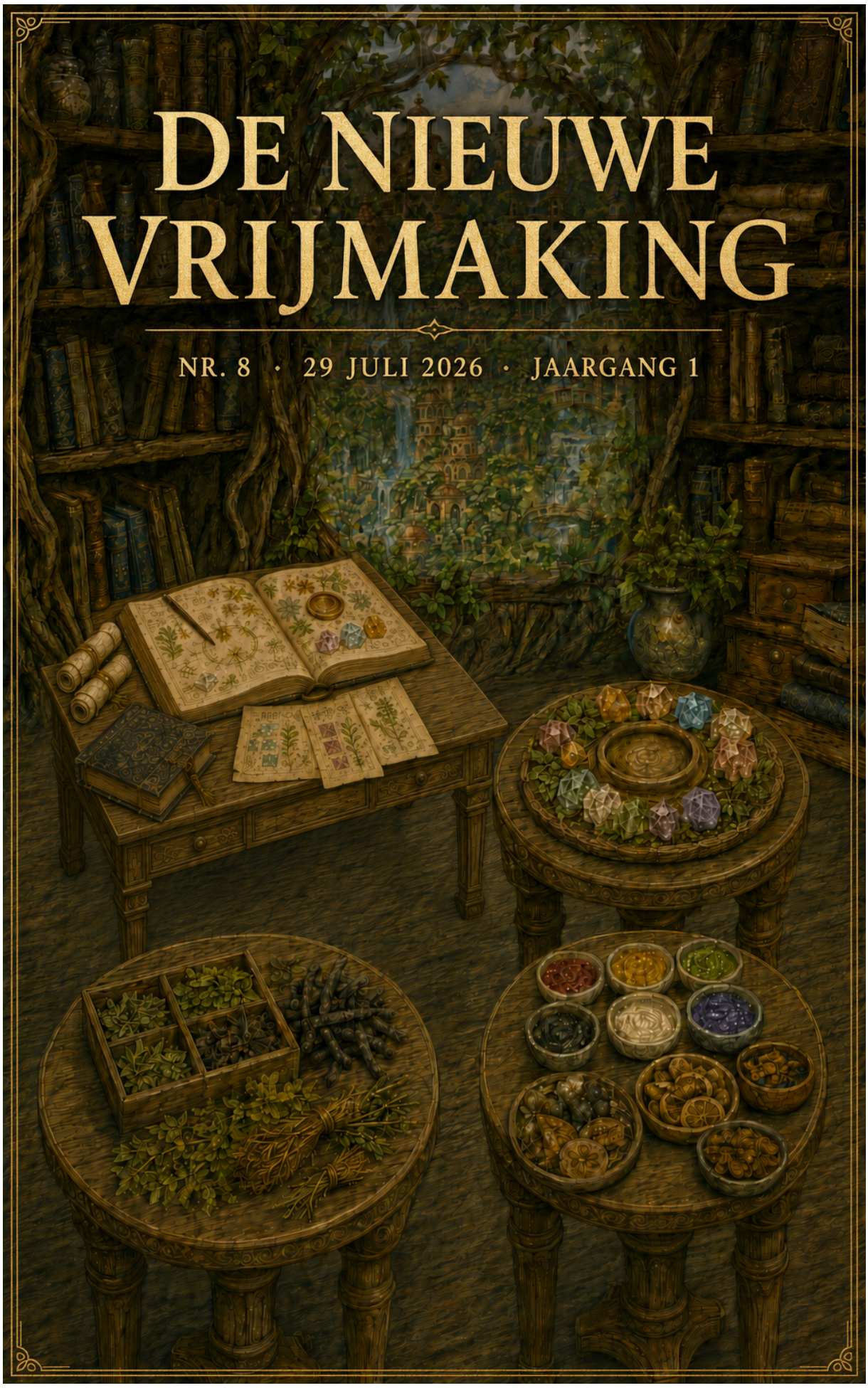

DE NIEUWE VRIJMAKING - nr. 8
Blad voor theologie en kerkgeschiedenis

Uitgave : Nieuwe Vrijgemaakte Kerk (NVK, Nederduits gereformeerd)

29 juli 2026
jaargang 1

Voor de omslagafbeelding is gebruik
gemaakt van het Woordweefgetouw

Mohammed en Calvijn

De mens is een eufemistische robot, oftewel gemaakt van afleidwoorden. Alles in het leven van de mens is versuikerd, schoongepraat. Kracht, sterkte, mooie uiterlijkheden, en de lijken die hij eet worden ‘vlees’ genoemd. De profeten wenen over deze aangelegenheden. Direct als je uit Laodicea wil ontsnappen moet je de diepte in. Geen sterkte en snelheid, maar richting, timing, alertheid, diepte, afgestemdheid, dieper afsterven aan het ego, dus eerst de vertraging in tot de Vreze des Heeren. De mens denkt veelal horizontaal, maar moet de palen diep slaan, afremmen, de diepte in, tot het vertikale. Daar ontbreekt nog iets. De Laodiceanen zijn snelheidsduivels.

We moeten dit hele ding ontpluggen. De mens is tot clown gemaakt in Laodicea, tot een robot, en de programmaties gaan diep en zijn afgedekt door het systeem. De mens kan er niet meer doorheen prikken. Erasmus zei : "Hoe minder talent ze hebben, hoe meer trots, ijdelheid en arrogantie ze bezitten. Al deze dwazen vinden echter andere dwazen die hen toejuichen." Waar de mens lauw wordt daar komt onherroepelijk valse zelfverzekerdheid binnen en betweterigheid. Hoe meer een mens spijbelt, hoe meer hij denkt dat hij het beter weet. Zo zitten de Laodiceaanse robotten in elkaar.

Het boek van de Mohammedanen zegt in 64:15 : ‘Jullie rijkdom en jullie kinderen zijn slechts een beproeving. Bij God ligt de hoogste beloning.’ Vervolgens wijst 64:16 erop dat dit gaat over degenen die verlost worden van de hebzucht in hun ziel. Ook Calvijn was op dit principe gebouwd en werkte dit verder uit, onder invloed van de woestijnvaderen. Ook de reformatorische vaderen werkten dit uit, en stelden dat ze liever mohammedaans waren dan Spaans. Ze moesten vluchten naar Duitsland vanwege de vervolgingen door de Spanjaarden. Calvijn noemde de mohammedanen verwilderde christenen. De reformatische vaderen werden daarom niet zomaar mohammedaans, maar calvinistisch. Ook de calvinisten hadden hun problemen, en moesten verder strijden tegen Laodicea. Laodicea is gebouwd op Rigel Kents model : overromantisme. Ze hebben alles beter voorgesteld dan het is. Hun lamlendige camera’s kunnen niet filmen wat er daadwerkelijk gebeurt. Toch zijn ze trots om alles wat ze hebben uitgevonden. Ze worden bedrogen. De lijkenparasieten staan erom bekend dat ze groomers zijn. Hen die het systeem trouw volgen worden ervoor beloond, maar het is vals loon. Het is loon wat hen tot voedsel en brandstof maakt voor hun hogeren. Het zijn fokschapen. Het is makkelijker om hen te bedriegen dan om hen ervan te overtuigen dat ze zijn bedrogen.

Met zowel de mohammedanen als de calvinisten waren er problemen, maar de calvinisten waren liever mohammedaans dan Spaans. Ze werden veel beter behandeld door de mohammedanen. We zagen iets broederlijks tussen de calvinisten en de mohammedanen. Er bloeide iets moois op in de jaren 1500. Ze hadden elkaar nodig. Nooit is die brug volledig gemaakt. De mohammedanen waren de wilde gereformeerden. De calvinisten waren verdeeld in twee kampen, die door Willem van Oranje bij elkaar werden gehouden, en dat moest ook wel, want ze moesten samenwerken om tegen de Spanjaarden stand te houden. Het waren de rekkelijken en de preciezen. Vaak werd Noord-Nederland als rekkelijk beschouwd, en Zuid-Nederland als precies. Beide vormen moesten vluchten naar Duitsland. Ze werden hiertoe bijgestaan door de geuzen.

68:9 van het boek van de mohammedanen stelt dat de dwazen het wenselijk vinden dat jij volgzaam bent, zoals zij ook volgzaam zijn.

De dwazen zijn kudde-dieren, geinjecteerde kudde-dieren. Uiteindelijk heeft Laodicea geen goede plannen met hen. Het is een fokkerij. Het is van belang dat de jeugd hierop gewezen wordt, maar waar zijn de onderrichters ? De jeugd is de toekomst. Mohammed, en ook Calvijn, wezen erop dat er een deel voor de armen weggezet diende te worden. Maar het westen is ten onder gegaan door zijn eigen rijkdom. Het is hem tot strik geworden, omdat ze het nodige deel er niet van hebben weggegeven. Ze hebben het opgepot, en daarom zie je ook telkens weer spierbundels die reclame maken voor henzelf. Er heeft geen ontlading plaatsgevonden. Ze zijn er vol van. Dat is het gruwelijke en afschuwelijke wat we in de stad zien, dat jongeren dat geleerd wordt om het voor zichzelf te houden, en te protsen met hun gezwellen, want dat zijn het, het zijn gezwellen van hebzucht en grootheidswaanzin in Laodicea.

Kunt u nog ontwaken ? Doe dat dan, en koop uw zombie producten niet meer. Mohammed en Calvijn hamerden er telkens op om te leren geven.

Boekbespreking De Theepot van Ika Land

WOORDEN VOOR DE TOCHT
Voor wie zoekt, luistert en verder wil gaan.
DE NIEUWE VRIJMAKING
REFORMATOR
HET PAD VAN HET VISNET
DE POORTEN VAN HET HART
KOOI VAN ASER
GETSEMANÉ TOT DE BOTEN DES HEMELS
DE ROUTEKAART VAN DE ZIEL
THE TEAPOT OF IKA LAND 1
THE TEAPOT OF IKA LAND 2
THE TEAPOT OF IKA LAND 3
THE TEAPOT OF IKA LAND 4
IKA LAND ADVENTURES

Voor elk woordje moet je strijden, voor elke gravering in je hart, en je moet er diep voor aan jezelf afsterven. Als het niet diep genoeg gaat en geen variatie is dan kan iets al snel een eufemisme worden, een afdekwoord, of afleidwoord. Geloof en genade zijn veelal overgebruikte woorden, ook woorden als ‘mooi’, ‘kracht, ‘snelheid’, ‘liefde’ kunnen al snel eufemismes worden als het andere dingen wegvreet en te romantisch wordt voorgesteld. Laodicea is een kerk van eufemistische woord-junkies.

Koning theepot zag het niet meer zitten.
Hij was helemaal overspannen geraakt.
Hij moest er even uit.
Hij leefde als in een bol hoog verheven boven het gebied waar hij koning over was.
Hij kende het niet eens.
Hij kende de inwoners van het land niet, waar ze doorheen gingen.
Hij troonde in ..... jawel .... SNOEPSTAD.
Hij kende alleen zijn koninklijke hoogverhevenheid, zijn hoog verheven koninklijke terrein.
Hij moest afdalen.

Dat gebeurde over iets wat de Snoep-brug heette.
Zou je niet in de war raken van al dat snoep ?
Maar juist de Snoep-brug zou laten zien wat er vergeten was, wat er nog meer nodig was, het verlorene. Juist de Snoep-brug zou de ontbrekende schakel moeten laten zien.

De Snoep-brug was een koninklijke ontsnappingsbrug en leerbrug, als een bibliotheek.
Koning theepot moest loskomen van zijn schijnveiligheid.
Hij moest kennismaken met zijn land.

De snoepbrug leidde hem uit zijn hoogverheven, koninklijke leefbol, naar de wildernis.
Dit is niet zo eenvoudig als het lijkt.
Er ging van alles mis. Als je dat leest dan kom je er al snel achter : ‘Oh help, dit is mijn leven.’

We hebben het over ons boek uit 2008 : The Teapot of Ika Land. Er zijn zes nieuwe versies van verschenen, niet qua tekst, maar qua boekomslagen en plaatjes. Dat kan hier en daar wat verschillen. Vroeger verzamelde ik verschillende versies van Alice in Wonderland, met name qua video’s/films/cartoons. Nu is daar een hele verzameling van The Teapot of Ika Land.

Het gaat niet goed met koning theepot.
Hij moet naar het oerwoud, naar de fee, want die zou hem kunnen helpen, maar hoe komt hij daar ?

Wie door de nieuwe bijbel leest, en ook door het verhaal van de theepot, komt erachter dat er werelden onder werelden zijn. Werelden zijn kapotgemaakt, verscholen, verborgen, en er zijn nieuwe werelden overheen gebouwd. Nog steeds is die roep daar van de oude wereld, maar de mens herkent het niet. De mens zit vast in Laodicea.

Mensen, men is kennis kwijt geraakt, van het verlorene, van de diepte. Men is vastgeraakt in versuikerende eufemismes, afleidwoorden, schuilwoorden. Het snoep is losgemaakt van zijn natuur, van zijn diepte, en men weet helemaal niet meer waar het voor is. Het is losgemaakt van zijn oorsprong, van zijn bron, en is kunstmatig en chemisch gemaakt. Dat is wat er in Laodicea gebeurt. Men noemt zichzelf rijk, maar ze zien hun armoe niet. Men noemt zichzelf sterk, en ziet hun eigen zwakheid niet. Het is geisoleerde zoetheid.

We hebben er veel over geschreven. Er is een verloren snoep wat verminderend is, wat niet zoet is, maar bitter is, zuur, het was afgestemd voedsel, en we hebben het dan over oerwoudssnoep. Het was een geneesmiddel, en velen van de oude geheimzinnige recepten zijn door de tijden heen verloren

geraakt en moesten plaatsmaken voor het overzoete Laodicea, de kunstmatige tafelsuiker. Ze gooien het overal doorheen, en bedelven alles eronder. Zo is de mens tot een versuikerde, eufemistische robot geworden in het land Laodicea, als een product. En het product heeft een afvalproduct wat weer als brandstof wordt gebruikt.

In de stad en ook tussen stad en wildernis, hebben we te maken met een vreetmachine. Dat komt zowel in de nieuwe bijbel naar voren als in het verhaal van de theepot.

Het is een consumptie wereld, en als je niet consumeert, dan wordt je tot afval, en tot brandstof. Het is een gulzige wereld, dat vreetmonster, die telkens groter wil worden, alles draait om consumeren, produceren, en steeds groter worden in opgeblazenheid, altijd maar weer willen pronken en macht uivoeren over anderen. Het is dode en dodende wellust. Tegenover deze machine staan we, waar ook het verhaal van de theepot over gaat, als allegorische parallel van de nieuwe bijbel en de bijgeschriften die net zijn uitgekomen. Daarover later meer.

Eindeloos vreet het. En je kunt niet zomaar ontsnappen naar de natuur, naar de wildernis, want om dit alles is een monsterhek gebouwd. Wie niet voldoet wordt tot voedsel. Laodicea is een dystopie.

We moeten dus terug naar de afgestemde voeding. In de stad heeft alles kwantiteit, telkens veel van hetzelfde, maar het mist variatie, en daarom is er overdosis. Zo wordt door valse voeding alles gemanipuleerd. De verhoudingen zijn weg en de mogelijkheden. De stad wordt gedreven door overmatige consumptie-drang. ‘Waar heb je zin in ?’ in plaats van : ‘Wat is er verloren geraakt ? waar is het innerlijke evenwicht verstoord ? Wat ontbreekt er ?’

In de stad is snoep een eindproduct. Men kent het niet, weet niet waar het vandaan komt. Het is chemisch en giftig gemaakt, tot programmering van de slaven, en daar houdt ook ‘dom houden’ bij. Maar in de wildernis staat snoep nog in verbinding met haar oorsprong : planten, boomschors, kruidbloemen, kruidbloesem, zaden, metalen, mineralen, wortels, vruchten, kruidbladeren, kristallen, water, seizoenen, oude bereidingswijzen, groenten, kolen, knotten, grondstoffen enz.

Zoetheid zonder bitterheid wordt oppervlakkigheid, en dat is er gebeurd in Laodicea, in het rijk van Mr. Sandwich, waar het boek over gaat, en waar in principe de nieuwe bijbel, de bijgeschriften en het onderwijs ook over gaan.

Zie je het verschil ? In Laodicea gaat het om grote hoeveelheden, alles hetzelfde, meer van hetzelfde, bekende smaken, luxe, genot, snelheidsdrift, eenzijdigheidsdrift, maar in de wildernis gaat het om de grote verscheidenheid en de verloren en zeldzame vormen, de creatieve afstemming op de oude kennis. Laodicea kan dus rijk lijken, maar is verarmd in zijn vormen. Het is allemaal loze, lege opgeblazenheid, wat psychopatisch is geworden. Het is een psychopatische vreetmachine. Alles wordt er door opgemeten, gewogen en beoordeeld. We moeten terug naar de verloren boeken van de wildernis. Vandaar : de nieuwe bijbel en de bijgeschriften. Daar gaat het verhaal van de theepot allegorisch over.

Veel van de oude boeken zijn vernietigd, verborgen, vergeten, door de doorsnee mens niet meer leesbaar en begrijpbaar, enzovoorts. Tijdens oorlogen en rampen zijn deze boeken vergaan. Denk

aan de grote bibliotheken van de oudheid die door overstromingen en inquisities zijn verdwenen. Die kennis hebben we nodig, hoe dan ook.

Nu begrijpt men dat wat er nog over gebleven is van de oude boeken of dat wat is teruggekeerd niet meer. Men kent de oude talen niet meer, men kent de symbolen niet, en legt het zo verkeerd uit. Het is rampzalig. De scholen en kerken zijn daardoor behekst. De mens moet leren welke verborgen innerlijke krachten er zijn verbonden aan de oude boeken en verloren geraakte ingrediënten.

Men moet weer leren welke vormen, kleuren, welke toestand, welke ingrediënten, bij elkaar horen, welke tegengestelden ook. De kennis in Laodicea is dood, maar de wildernis, het oerwoud, brengt levende kennis.

Wat ik heel sterk voel is dat het snoep van de stad, dat wat van de oorsprong is weggekapt ons heeft vergiftigd, en dat het oerwoudssnoep ons weer terugbrengt naar de bron, naar de oorsprong, in alles zo in balans brengt en tot minimalisme en variatie, waardoor er geen overdosis meer is.

Terug van product naar plant, mineraal, wortel en vrucht. Terug van hoeveelheid naar passende dosering. Terug van één allesoverheersende smaak naar variatie. Van consumptie tot afstemming.

Mensen, snoep is losgesneden van de oorsprong en werd tot eenzijdige overdosis. Het was oorspronkelijk niet ongezond, maar nu wel. Vroeger was het nog geneesmiddel, als kruidbladpastilles, geconfijte schillen, zoethout, hars, gedroogde of ingekookte vruchten, bittere geneeskruiden enz. Wortels en kruidbloemen met medicinale bestanddelen. Maar kijk wat ervan geworden is, wat ze ervan hebben gemaakt, en wat er door de tijden heen allemaal wel niet verloren is gegaan ? Men is de kunst verleerd, en men rotzooit nu maar aan, en men kent de gevaarlijke parasieten niet die men heeft opgeroepen. Ze hebben het vervangen voor de vlees industrie. Nu leeft men van de dood, en is levende dood. Men is dood en dodend in Laodicea, en alles is snelle bedekdrugs, om het geweten uit te doven en uitgedoofd te houden. Men is een overconsumerende eufemistische robot. Het is nu allemaal fabrieksmatige snoep. Vroeger kende men nog hoeveelheid, samenhang, bedoeling en betekenis. Wat we nu om ons heenzien is kleur zonder vrucht of bloem. Vandaar dat de nieuwe bijbel direct begint over de bloemen in het nieuwe Genesis, in het boek Behemma.

In Laodicea is er zoetheid zonder de oorspronkelijke plant. Het is snoep wat zijn geheugen heeft verloren. Gedementeerd snoep. Het heeft zichzelf lopen verzoeten tot het punt dat bitterheid, zuurheid, kruidigheid en begrenzing weg werden gehaald. Snelheid werd tot afgod, sterkte werd tot afgod, vrije beschikbaarheid werd tot afgod. Nu kent men de weg niet meer. Deze afgoden van rijkdom hebben alles weggevreten. En ze blijven vreten. Ze zijn nooit klaar. Ze zijn eindeloos.

Daarom moet men tot het oerwoudssnoep gaan. Dat is niet zomaar snoep. Het zijn afstemmingsvruchten. Het is niet zomaar zoet. Het kan bittere wortels hebben. Het brengt van elkaar losgeraakte delen weer bij elkaar. Het brengt de verloren verbindingen, en daar gaat de nieuwe bijbel over, en de bijgeschriften, en het verhaal van de theepot. Toen was snoep nog een geheugenstimulant en visioenstimulant, boven alles een leerstimulant, niet zomaar kennis op zich. Je moet er de diepte voor ingaan. Het zoet was dus niet het geheel, maar het werd gedragen door wortels, kruiden, zaden, en bittere aftreksels. Wie kent deze kunst nog ? Deze kennis wist het nog

houdbaar te houden, en overdraagbaar, en in de juiste verhouding, opdat het efficiënt was. Het liet de grenzen zien van energie, het liet de voorwaarden zien en de benodigdheden. Ken je de scholen waarop dit nog wordt onderwezen ? De oerwoudssnoep gaf hiervoor nog verbeeldingsvermogen en onderscheidingsvermogen. Door de tijden heen, door de opkomst van Laodicea, is dat allemaal verloren geraakt. Nu is men verslaafd geraakt aan de stadssnoep, de Laodiceaanse snoep van directe prikkels, directe verzading, directe beloning, als een overdosis, direct genot, en het is grenzeloos, het vervlakt het geheugen, en maakt fantasie afhankelijk en geconformeerd. Kortom : je leeft in de Laodiceaanse kerker. Je wordt gefokt om zelf dat snoep te zijn, een product, en als je niet genoeg meeloopt wordt je tot afval, en wordt er brandstof van je gemaakt voor het systeem.

Het snoep van Laodicea dooft de diepere zintuigen. Oorspronkelijk was het oerwoudssnoep ertoe bestemd niet de tong te behagen, maar de slapende zintuigen van het oergeheugen op te wekken. Het maakte de mens weer leerbaar.